

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Радомир, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ

при участието на секретаря М.Д.М.
като разгледа докладваното от РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ Гражданско дело № 20231730100457 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите и чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищцата е страна по договор за потребителски кредит № . г., подписан с ответното дружество „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, по силата на който е получила в заем сумата в размер на 2000,00 лева, при ГПР от 46,83% и годишен лихвен процент от 23,54%.

В чл. 7 от договора било предвидено и заплащане от страна на кредитополучателя на застрахователни премии в общ размер от 239,98 лева, от които 118,80 лева по пакет „BANK Комбо Живот“ и 121,18 лева по пакет „BANK Комбо Безработица“, както и заплащане на такса „Оценка на риска“ в размер на 268,80 лева, дължима разсрочено, заедно с погасителните вноски.

Сочи, че доколкото процесният договор за кредит е сключен с потребител, то приложение в случая намират разпоредбите на ЗПК, вкл. и относно императивно установеното съдържание на договора.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договорите за потребителски кредити задължително следвало да съдържат лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент. В настоящия случай това правило формално било спазено, доколкото в договора за потребителски кредит бил посочен ГЛП в размер на 46,83%. Предвид конкретното съдържание на договора обаче, не ставало ясно този лихвен процент върху коя сума се начислявал, тъй като в договора бил

отразен размер на кредита от 2000,00 лева, а след това - общ размер на кредита от 2508,78 лева, но не било конкретизирано върху коя от двете суми се начислявала възнаградителната лихва.

В договора липсвала и ясно разписана методика и начин на формиране на ГПР, тъй като не било посочено дали сумите за застрахователни премии и за такса „Оценка на риска“ са приети за разходи по кредита, което пречатствало възможността да се провери и дали вписаният в договора процент на разходите на годишна база – 46,83%, е действително приложимият такъв в отношенията между страните. Последното обосновавало извод за нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, с оглед на което процесният договор за потребителски кредит № . г. бил недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК договърът следвало да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В договора за кредит бил инкорпориран погасителен план, който обаче не съдържа информация относно отделните компоненти на месечните вноски. Всяка една анюитетна месечна вноска представлявала сбор от главница, лихви и съответна част от годишна такса управление и обслужване, като за всеки един месец тези компоненти били различни. Липсата на подробна разбивка лишавала от възможност ответника - потребител от яснота, внасяйки парична сума в погашение на своя дълг, коя част от него погасява. Липсата на погасителен план с изискуемото от законодателя съдържание представлявало нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, поради което процесният договор за потребителски кредит бил недействителен съгласно чл. 22, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК и при извод за недействителност на договора следвало да намери приложение разпоредбата на чл. 23 ЗПК, съгласно която, когато договърът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

По отношение на включената в главницата такса за оценка на риска, ищцата намира същата за недействителна, доколкото нейното уговаряне в договора противоречало на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, регламентираща забрана да се начисляват такси и разноски за услуги, които са свързани с усвояването и управлението на кредита и наред с това в договора не било посочено за какви конкретни услуги от страна на кредитора се дължи такса „Оценка на риска“.

На следващо място договърът за кредит бил недействителен, тъй като не съдържа методика за изчисляване на референтния лихвен процент, което представлявало нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9а ЗПК.

Ищцата твърди и че договърът за потребителски кредит бил сключен при Общи условия, т. е. при предварително определени от страна на ищеца договорни клаузи и не бил предмет на предварително договаряне между страните, от което следвало, че

кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху съдържанието му.

По отношение на застраховките „BANK Комбо живот“ и „BANK Комбо безработица“ счита, че е налице разминаване между предварително оповестената съществена за потребителя преддоговорна информация и подписания договор. В стандартния формуляр, изискуем по чл. 5, ал. 2 ЗПК не се сочело никакво оповестяване на застраховането на кредитора за сметка на кредитополучателя. Не била попълнена и графа за обезпечения. Въпреки че груповата застраховка имала за обект нематериални блага - живота, здравето или телесната цялост на физическо лице, които по принцип са предмет на застрахователна закрила по личните застраховки - „Живот“ и „Злополука“, предложената на кредитополучателя застраховка имала типичното съдържание на допълнителна гаранция за отпускане кредит финансова институция срещу риска от непредвидени финансови затруднения на кредитополучателя (чл. 456 КЗ) и се сключвала за негова сметка след предварителното му писмено съгласие за това (чл. 382, ал. 2 КЗ, във вр. с чл. 443, ал. 1 КЗ). Макар това застраховане да не било оповестено като условие на кредитирането, като обща сума, която потребителят би бил задължен да заплати при ползване на тази кредитна услуга, още в предварително съставения стандартен формуляр бил посочен сбор, който не можел да се формира само от общия размер на договорената главница и оповестените във формуляра лихви от 23,54% годишно, както и разходите, изчерпващи се до еднократната такса за оценка на риска в размер на 268,80 лв. Общото задължение, съответно изцяло на общия брой равни месечни вноски, посочени в т. 6 от част втора от формуляра, всъщност било съответно на вписаните в договора за кредит сборни плащания, в които изрично вече било посочено и допълнително задължение по застрахователна премия. Като е пропуснал посочване на присъединяването към застраховката като задължително условие по този кредит, доставчикът на услугата осуетил и възможността потребителят да се запознае с действителната икономическа тежест, която поема, тъй като допълнителното плащане на премията не било отразено като разход при формиране на оповестения ГПР (46,83%), въпреки че било включено в общия дълг и месечните вноски.

Ищцата сочи, че заемополучателят е извършил плащане по договора в общ размер на 2628,93 лева, като в случай, че бъдат уважени предявените искове и съгласно разпоредбите на ЗПК следвало връщане само на чистата стойност на кредита, без лихви и други разходи по кредита. Сумата на отпуснатия кредит била в размер на 2000,00 лева. Разликата от дължимата сума от 2000,00 лева до платената сума от 2628,93 лева, в размер на 628,93 лева се явявала получена без основание и съответно се дължало връщане на недължимо платеното по нищожния договор.

С оглед изложеното, моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожен договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и Р. Д. З., а при условията на евентуалност да прогласи за нищожна клаузата, съдържаща се в чл. 7, ал. 1 от договор за потребителски кредит № . г., поради противоречие със закона и с добрите нрави.

Моли съда да осъди ответното дружество да заплати на ищцата на основание чл. 55, ал.

1, пр. 1 ЗЗД сумата в размер на 628,93 лева, представляваща платена без основание сума по договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и Р. Д. З..

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който е изразено становище за неоснователност на предявените искове, като сочи, че банката не твърди, че размерът на получената от потребителя сума е 3002,03 лева, тъй като това бил размерът на главницата по договора, като в нея били включени освен усвоената сума от 2000,00 лева, и еднократна такса за оценка на риска в размер на 268,80 лева, както и заплатените от името на банката в полза на потребителя застрахователни премии в общ размер на 239,98 лева. Добавянето на въпросните суми към главницата по кредита, съответно финансирането им от страна на банката, било уредено в разпоредбите на чл. 7.1. и чл. 7.2.2. от договора за кредит.

Сочи и че доколкото приложимата лихва по договора била фиксирана за целия период, нямало изискване да се посочи последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, в това число главница и лихва.

Неоснователно се твърдяло в исковата молба, че не е посочен начинът на прилагане на договорната възнаградителна лихва, съобразно чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, доколкото в тази насока законът бил ясен и според § 1, т. 4 от ДР на ЗПК лихвеният процент се прилагал на годишна основа към сумата на усвоения кредит. Посочената правна норма не изисквала размерът на възнаградителната лихва да се посочва като сума в лева, а същата следвало да се посочва в проценти, както било сторено в сключения договор за кредит.

По отношение твърдението в исковата молба относно нарушаване разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК твърди, че цитираната норма изисква точно посочване в договора на ГПР и общата дължима от потребителя сума към момента на сключване на договора, което изискване било спазено в договора. Наред с това, неправилното изчисляване на ГПР по кредита, чрез невключване в неговото процентно изражение на задължение, което е установено в глобален размер чрез посочване на неговата стойност, не водело до недействителност на договора за кредит на соченото основание. В случаите, в които ГПР надвишавал установения в закона максимум по чл. 19, ал. 4 ЗПК, приложение намирала разпоредбата на чл. 19, ал. 5 ЗПК, според която това водело до недействителност на самата клауза в договора.

По отношение на сключената застраховка сочи, че ЗПК разглежда и т. нар. допълнителни услуги, които потребителят може да поиска и да получи при кандидатстването за кредит, като по-специално законът визирал застрахователните услуги. Застрахователната премия била цената на допълнителната услуга, чиято парична равностойност се дължала от потребителя (застрахованото лице). Сумата от 239,98 лева представлявала застрахователната премия по сключената застраховка. В искането за откриване на договорни отношения потребителят - длъжник изрично декларирал избора на тази допълнителна услуга - застраховка, а в чл. 7.2.2. от договора за кредит потребителят изрично възлагал на кредитора да преведе частта от средствата от кредита, касаеща застрахователната премия, на съответния застраховател. Единствено стойността на

застрахователната премия, която се финансирала от банката, била елемент от главницата по кредита, но това бил финансов елемент, който нямал нищо общо със застрахователния договор.

Съгласно чл. 19 от процесния договор за потребителски кредит при сключване на договора потребителят не бил длъжен да сключва застраховка и можел да я сключи само по свое желание, като в тази връзка се сочи, че съгласно § 1 от ДР на ЗЗП застрахователната премия или всеки друг разход, свързан с предоставянето на допълнителна услуга, е част от общите разходи, които се включват при изчислението на ГПР, но само ако са били задължително условие за сключването на договора за кредит. Това еднозначно показвало, че допълнителната услуга застраховка не е задължително условие за получаването на кредита, т. е. застрахователната премия не следвало да бъде включвана в общите разходи по кредита, но била включена в главницата - която е компонент на ГПР.

По отношение твърдението на ищцата относно нарушаване на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК - събиране на такси, свързани с усвояването и управлението на кредита, сочи, че начислената такса за оценка на риска в размер на 268,80 лева не била свързана с „управлението на кредита“, тъй като в чл. 7.1 от договора било ясно указано, че таксата е дължима еднократно и предварително преди сключване на договора. Фактът, че за удобство на потребителя е разсрочена в погасителните вноски, не променял момента на нейната изискуемост. Разсроченото плащане на таксата не означавало, че потребителят плаща такса за администриране на кредита всеки месец, а единствено, че едно задължение, възникнало в началото на договора, се разсрочвало във времето. Процесната такса не била свързана с „усвояването на кредита“. Същата покривала разходи, извършени от банката към момента на сключване на договора и непосредствено след него. Таксата се включвала в разходите по кредита, които заедно с ГЛП формирали ГПР, чийто размер в конкретния случай не надвишавал максимално определения праг от пет пъти законната лихва съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Наред с това, в представения на потребителя Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити банката предоставила предварителна информация за всеки друг разход, свързан с договора за кредит, а именно за таксата в размер на 268,80 лева, т. е. клиентът бил надлежно информиран за този разход съгласно изискванията на ЗПК.

Събираната от банката такса за оценка на риска имала двойствен характер - като разход и като главница, тъй като при кандидатстването за кредит потребителят е заявил желана сума за кредит в размер на 2000 лева и за предоставянето на тази сума банката начислявала допълнителна такса за оценка на риска в размер на 268,80 лева. Този разход, заедно с договорната лихва, формирали ГПР, който банката събирала от потребителя.

От друга страна таксата като разход била дължима в деня на подписване на договора. В случай че потребителят не я заплати и заяви желанието си да бъде финансирана от банката, банката формирала таксата като допълнителна главница, която се прибавяла към основната и потребителят я възстановявал с дължимите месечни вноски.

С оглед изложеното, моли предявените искове да бъдат отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание ищцата, редовно призована, не се явява и не изпраща представител. С писмена молба поддържа предявените искове и моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожен договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и Р. Д. З., а при условията на евентуалност да прогласи за нищожна клаузата, съдържаща се в чл. 7, ал. 1 от договор за потребителски кредит № . г., както и да уважи иска по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД в пълен размер.

Ответното дружество „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, редовно призовано, не изпраща представител в съдебно заседание. С писмена молба оспорва предявените искове и моли съда да постанови решение, с което да го отхвърли като неоснователни и недоказани.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото е представен и приет договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и Р. Д. З., по силата на който кредиторът „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е предоставил на Р. Д. З. кредит в размер от 2000,00 лева, при годишен лихвен процент – 23,54% и годишен процент на разходите – 46,83%. В чл. 7 от договора е предвидено и заплащане от страна на кредитополучателя на застрахователни премии в общ размер от 239,98 лева, от които 118,80 лева по пакет „BANK Комбо Живот“ и 121,18 лева по пакет „BANK Комбо Безработица“, както и заплащане на такса „Оценка на риска“ в размер на 268,80 лева, дължима разсрочено, заедно с погасителните вноски.

От заключението по изслушаната по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че по сключения договор за потребителски кредит кредитополучателят е извършил плащания в общ размер на 2628,93 лева, от които 237,43 лева – главница с настъпил падеж, 2271,35 лева – предсрочно погасена главница, 96,13 лева – договорна лихва, 0,11 лева – обезщетение за забава, както и 23,91 лева – обезщетение за предсрочно погасяване на кредита за период по-малко от една година от сключването му.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно изготвено от вещо лице, в чиято безпристрастност няма основания да се съмнява.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите:

По делото не е спорно, че страните са били в облигационно правоотношение по сключен договор за потребителски кредит № . г., съгласно който на ищцата е предоставен кредит в размер на 2000,00 лева.

На първо място тук следва да се отбележи, че макар и поместени в индивидуалния договор с длъжника, клаузите на същия не са индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП. Касае се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание

потребителят не може да влияе и това е служебно известно на съда от множеството дела, по които са представени идентични контракти между същия заемотател и различни потребители. Освен това ответникът нито твърди, нито доказва условията по договора да са били уговорени с длъжника индивидуално. По тези съображения съдът намира, че същите следва да бъдат подложени на проверка за тяхната равноправност – аргумент от чл. 146, ал. 1 ЗЗП.

Чл. 10 ЗПК поставя изискване към договора за потребителски кредит не само за сключване в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, формат и размер на шрифта, а и за сключването му по ясен и разбираем начин за потребителя, което условие в процесния договор не е изпълнено. В клаузата на договора, наименована общ размер на кредита и условия за усвояването му, са посочени размер на кредита, размер на застрахователните премии, заплащането на които е във връзка с усвояване на кредита, както и общ размер на кредита, който е различен от посочения размер на кредита, различен от сбора на така изброените суми, без ясно посочване какво включва. От договора не е ясно дали уговорената такса за оценка на риска, в противоречие с императивната разпоредба на чл. 10а, ал. 1 ЗПК, както и уговорените застрахователни премии, са взети предвид при определяне на размера на ГПР.

В процесния договор ГПР е определен в размер на 46,83% като абсолютна процентна стойност. Не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в Приложение № 1 начин, каквото е изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. ГПР следва да отразява действителните разходи по кредита и общата дължима сума от потребителя, съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК, което в процесния договор не е изпълнено, поради невключване на разходите за еднократна такса за оценка на риска от 268,80 лева и застрахователните премии по застраховки „Bank Комбо Живот“ от 118,80 лева и „Bank Комбо Безработица“ от 121,18 лева като разход по кредита, каквито са по смисъла на закона, съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, а не като част от главницата, независимо, че така са посочени в договора. Целта на посочената разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи осведомен и икономически обоснован избор дали да сключи договора. С оглед спазването на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, в договора за потребителски кредит следва да се отрази не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява годишния процент на разходите, но и изчерпателно да се изброят всички разходи, които длъжникът ще прави, отчетени при формиране на годишния процент на разходите.

Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. и тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, а съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, вкл. лихви, комисионни, такси, възнаграждение

за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, вкл. разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия, както е в настоящия случай, което е посочено в самия договор. При така дадените легални дефиниции в закона, при изчисляване на годишния процент на разходите, при процесния договор е следвало да бъде включена и еднократната такса за оценка на риска, която вместо това е включена в общия размер на кредита, като по този начин в договора не е посочен действителният ГПР. По същия начин са отразени и застрахователните премии, които са залегнали при изчисляване на ГПР като главница, а не като разход по кредита. Така не само, че ГПР е посочен единствено като процентна стойност в цифри, а и не е посочена действителната стойност на ГПР, изчислен към момента на сключване на договора за кредит и същият не отразява действителните предвидени разходи за потребителя. При сключването на договора за потребителски кредит чрез предвиждане на еднократна такса за оценка и застрахователни премии като част от главницата по кредита, платима разсрочено с дължимите месечни вноски, е направен опит за заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита, в противоречие с принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения и с разпоредбата на чл. 10а ЗПК и чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Клаузите на договора за потребителски кредит трябва да са ясни и разбираеми не само от граматическа гледна точка, но и да дават възможност на потребителя да предвиди икономическите последици от сключване на договора. Поради липсата на яснота относно начина, по който е формиран посоченият ГПР, се препятства възможността на потребителя да прецени дали да сключи договора за кредит при определените условия за връщане на заетата сума и обуславя нарушение на основното изискване за сключване на договора, заложено в чл. 10, ал. 1 от ЗПК.

По тези съображения настоящият състав на решаващия съд счита, че в случая не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, доколкото годишният процент на разходите е посочен само като процентна величина, както и на чл. 10, ал. 1 ЗПК за сключване на договора по ясен и разбираем начин, а договорът за потребителски кредит е недействителен съгласно чл. 22 ЗПК, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК кредитополучателят дължи чистата стойност на кредита, но не и лихва или други разходи по кредита. Тази разпоредба от една страна е насочена към осигуряване защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, а от друга – към стимулиране на добросъвестност и отговорност в действията на кредиторите при предоставяне на потребителски кредити така, че да бъде осигурен баланс между интересите и на двете страни. В случая липсва ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора по смисъла на чл. 11, т. 10 ЗПК, което не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, предвид предоставените му от законодателя съответни стандарти на защита.

Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следва да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО за нелоялните търговски практики, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по смисъла на чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Ищцата дължи плащане единствено на предоставената чиста сума от заема в размер на 2000,00 лева, а доколкото вещото лице е установило погасяване на разлика от 628,93 лева, същата подлежи на връщане, тъй като е получена при начална липса на основание, с оглед на което искът по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД се явява основателен и доказан.

По разноските:

В производството по делото ищцата е представлявана от пълномощник, на когото не е заплатила адвокатско възнаграждение и в тази връзка моли за определяне на неговото възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. По делото в представения договор за правна защита и съдействие от 31.08.2022 г. е посочено, че ищцата се представлява безплатно от адв. М. М. от САК, поради затрудненото си материално положение, което по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА представлява основание за оказването на безплатна адвокатска помощ. Настоящият състав намира, че в случая са предявени иски за установяване на недействителност на договор за кредит и връщане на недължимо платено по този договор, като е поискано определяне на адвокатско възнаграждение за два иска, а въпросът за определяне на минимума на размера на адвокатското възнаграждение при обективно съединени иски, произтичащи от един договор, е даден в актуалната практика на ВКС, която е константна в приложението на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл. 38 от ЗА. Съгласно цитираната разпоредба адвокатските възнаграждения за осъществяване на процесуално представителство по граждански дела се определят съгласно цената на всеки иск, съобразно вида и броя на предявените иски (така определение № 146/04.04.2022 г. по ч. т. д. № 358/2022 г. на ВКС, определение № 151/06.04.2022 г. по ч. т. д. № 526/2022 г. на ВКС и др.).

Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и да осъди другата страна да го заплати (чл. 2, ал. 2 от ЗА). В настоящия случай на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 и 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., възнаграждението за

осъществената безплатна правна помощ по чл. 38 от ЗА следва да бъде определено за всеки един от двата предявени обективно кумулативно съединени иска, за които е поискано, в минимален размер, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Така, с оглед цената на предявените иски, се дължи възнаграждение в размер на 1000,20 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на РС – Радомир в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса по предявените иски с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите и чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД в размер на 170,08 лева, както и направените по делото разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на 150,00 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52 – 54 и Р. Д. З., с ЕГН: *****, с адрес: с. З., общ. Т., обл. П..

ОСЪЖДА „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52 – 54 да заплати на Р. Д. З., с ЕГН: *****, с адрес: с. З., общ. Т., обл. П. сумата в размер на 628,93 лева (шестстотин двадесет и осем лева и деветдесет и три стотинки), представляваща платена без основание сума по договор за потребителски кредит № . г.

ОСЪЖДА „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52 – 54 да заплати на адв. М. К. М. от САК на основание чл. 38, ал. 2 ЗА разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000,20 лева (хиляда лева и двадесет стотинки).

ОСЪЖДА „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52 – 54 да заплати по сметка на РС – Радомир в полза на бюджета на съдебната власт сумата в размер на 170,08 лева (сто и седемдесет лева и осем стотинки), представляваща дължима държавна такса в производството пред настоящата инстанция и възнаграждение за вещо лице в размер на 150,00 лева (сто и петдесет лева).

Решението подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____

